

Θέλω να πω
 τα βραδύα που το φεγγάρι
 γτύνεται με το θαμπόστεφανο
 και μυρίζει βροχή,
 θα σε περιμενω
 ώρα αστεριων
 στο δάσος με τα παλιοσιδερα
 και τις χαμένες επιστολές.
 Εσύ απ τις ρογές σου
 θα σερνείς ρυμουλκα το θάνατο.
 Αφου βγαλουμε μια αναμνηστική
 με φόντο τα απορριμματα του Δήμου
 θα ψάξουμε για τους φίλους.
 (Όσοι γεννηθηκαν σκελετοι
 δεν υπηρξαν ποτε
 οπως και τα εξωγάμια).

Παναγιώτης Κερασιδης

Ανοιγω τρυπα
 στο ιδανικο
 εικονισμα της μοναξιας.
 Οι βραχοι καταπιουν
 τα ποταμια
 μεσ
 απ τις πληγές των δειλινων
 και των μεσημβρινων απολαυσεων
 που
 ταλαιπωρες
 ανεβαινουν τον δρομο
 της ξενιτιας.
 Η μνημη πεταει πετρα
 στα βαθη των στηθων μας
 να βρει την μητρα
 των ανακατεμενων μαλλιων.
 Εμαθα μπανιο στην Αλασκα
 πλαι στο κρεβατι της θειας μου
 που πεθανε καλυμμενη στην Γερμανια.
 Αγαπω την ξενιτια,
 και ταξιδευω
 με ποδηλατο
 οπου κι αν σταθω
 για να κοιταξω πισω.

Κανουμε την βολτα μας
 ετσι οπως θελουμε
 αλλα δεν λυπομαστε
 που δεν βλεπουμε
 και δεν ακουμε

την κορη του ποιητη η την γυναικα
 του.

Ξερούμε οτι μας περιμενει
 σε καποιον στιχο δυνατο
 που απο καιρο πολυ
 σφιγγει τα δοντια
 εχοντας ολανοιχτα
 τα ματια και τα χερια του
 για ν αρπαξει
 τις ανυποφορες
 σπονδες του ονειρου
 και να χυθει
 τελετουργικα
 σ ενα πετρινο σπιτι
 παμπαλαιο
 —στο βαρυ κεφαλι μου—

που μεσα του
 ταξιδευουν
 καραβια σκοτεινα.
 Ο βραχος των σκουπιδιων
 θα μας ματωσει
 κοκκινα
 μεσ την ομιχλη των προσωπων.
 Ας χορεψουμε το κρασι που πιναμε
 και πινουμε
 εχοντας ανοιγμενα τα φτερα της επαρ-
 σης μας.
 Ζητω τα ξεσκιαμενα ρουχα του αδιε-
 ξοδου.

Ευθυμιος Β. Λιογας

ΠΟΙΗΜΑ

Τα στεγνα προσωπα λυγίζουν εμένα,
 τον ευκολο επαιτη
 μιας καιριας κινησης.
 Θέλω να πω τα ρουχα που φοραω δρω-
 μίζουν γρηγορα
 κι υστερα η μανια μου θα τα πλυνει με
 μανια
 για να λειωσει τις αμαρτιες του κοσμου.
 Τωρα καθως κοιταζω τις εγχρωμες φω-
 τογραφίες
 συλλογισμαι πως θαπρεπε να λυπηθω
 τις νυχτες
 οταν ο ερωτας με ξεγελουσε και μ αφη-
 γε στον υπνο.
 Είναι πιο ευκολο ν αναβεις ενα τσιγαρο
 και γυμνος